

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **ELI ATD s. r. o.**, IČO: 02833131,
sídlem Boženy Němcové 1345, 413 01 Roudnice nad Labem,
zastoupena JUDr. Ivanem Vávrou, advokátem,
sídlem Dlouhá 208/16, 412 01 Litoměřice,

proti

žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**,
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2021, č. j. ČOI 108090/21/O100/Krá/Št,

takto:

- I. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 20. 8. 2021, č. j. ČOI 108090/21/O100/Krá/Št, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 20. 8. 2021, č. j. ČOI 108090/21/O100/Krá/Št, kterým byla změněna výše pokuty uložené rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu pro kraj Ústecký a Liberecký, (dále jen „inspektorát“) ze dne 5. 3. 2021, č. j. ČOI 33552/21/2400/0070/R/Ka/St, a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala ve snížení pokuty z inspektorátem uložené částky 1 250 000 Kč na částku 1 150 000 Kč.
2. Prvostupňovým rozhodnutím inspektorát uložil žalobkyni pokutu 1 250 000 Kč za přestupky podle § 24 odst. 1 písm. a), odst. 7 písm. l) a písm. m) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a zároveň jí podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč. Inspektorát v části 1. svého rozhodnutí shledal obviněnou (žalobkyni) vinnou ze spáchání přestupků spočívajících v nesplnění informačních povinností. Konkrétně se žalobkyně měla dopustit protiprávního jednání tím, že
 - dne 17. 4. 2020 na internetových stránkách www.biorezonance-litomerice.cz a www.bicomltm.cz při nabídce výrobků k prodeji neinformovala spotřebitele o právu na odstoupení od smlouvy, a opomněla tak uvést podstatné informace, které v dané souvislosti spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí ohledně koupě ve smyslu § 5a odst. 1 a odst. 3 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele, čímž způsobila nebo mohla způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil, a tím porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik a dopustila se přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a dále
 - dne 17. 4. 2020 na internetových stránkách www.biorezonance-litomerice.cz a www.bicomltm.cz při nabídce výrobků k prodeji neinformovala spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění (dále jen „reklamace“) spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, čímž se dopustila přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele, a dále
 - dne 17. 4. 2020 na internetových stránkách www.biorezonance-litomerice.cz a www.bicomltm.cz při nabídce výrobků k prodeji neinformovala spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, který je pro daný typ nabízeného, prodáváného, poskytovaného nebo zprostředkovaného výrobku nebo služby věcně příslušný, čímž se dopustila přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele.
3. V části 2. prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání dvou přestupků podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele spočívajících v uvedení nesprávných, nepravdivých informací u výrobků nabízených k prodeji. Obviněná porušila § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele tím, že
 - dne 6. 4. 2020 v letáku s nabídkou frekvenčního čipu k prodeji s možností jeho objednání telefonicky, SMS nebo e-mailem na elektronické adrese objednavky@bicomltm.cz a prostřednictvím internetových stránek www.bicomltm.cz uváděla nepravdivou informaci o jeho vlastnostech – účincích ochrany spotřebitele před virem COVID-19, a dne 17. 4. 2020 tento frekvenční čip nabízela na internetových stránkách www.biorezonance-litomerice.cz a www.bicomltm.cz se stejnou možností objednání, ve spojení přes odkaz „více o BICOMU jako prevenci zde“ umístěný bezprostředně návazně na text prezentace frekvenčního čipu s nepravdivou prezentací účinků biorezonance jako ochrany předShodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

COVID-19 a možností frekvenčního očkování proti COVID-19 za užití přístroje BICOM, jak je uváděno dále v prezentaci časopisu Meduňka, a tím, že nepravdivě uváděla, že na čipu je nahrána terapie, a účinky této terapie mají zajistit ochranu zdraví spotřebitele až na 30 dnů s úspěšností až 80 %, a dále

– dne 17. 4. 2020 na internetových stránkách https://www.biorezonance-litomerice.cz/produkty_somavedic v katalogu produktů, který také dne 17. 4. 2020 doručila kontrolnímu orgánu v postavení spotřebitele po provedení kontrolní objednávky, nabízela ke koupi výrobky, u nichž uváděla nepravdivé informace o jejich účincích a způsobu těchto účinků. U výrobku Somavedic Portable, přenosný mini Somavedic pro ženy, muže i děti, k zavěšení jako šperk či ozdoba na krk, uváděla, že „*po nabití (umístěním po dobu několika hodin k Somavedicu, který má člověk doma) vytváří energetickou ochranu do vzdálenosti 1 m od těla (energetická bublina)*“. U výrobků Somavedic modelů Medic Rubín, Medic Cobalt, Medic Gold, Medic Amber, Medic Uran a Medic Uran mini, Medic 5G, Quantum, Harmonie obviněná uváděla, že jejich působením dochází k eliminaci vlivů 3G, 4G, 5G, EMF (elektromagnetické záření neboli elektrosmog), GPZ (geopatogenní zóny), virů, bakterií, plísní, parazitů a volných radikálů – v různé modifikaci eliminace konkrétních vlivů. U výrobku Somavedic Atlantik obviněná uváděla, že „*harmonizuje strukturu, vlastnosti, paměť, hodnotu redox a energetický potenciál vody*“.

Žaloba

4. Žalobkyně úvodem žaloby zrekapitulovala přestupky, ohledně kterých byla shledána vinnou (viz shora), přičemž uvedla, že nesouhlasí s postupem správních orgánů, zejména s výší vyměřené sankce (pokuty).
5. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když uvedla, že s ohledem na naprosto nepřiměřenou a likvidační výši vyměřené sankce zcela absentuje v napadeném rozhodnutí řádné odůvodnění, jakým způsobem byla vyhodnocena správní úvaha o přiměřenosti vyměřené sankce s ohledem na individuální podmínky žalobkyně (rozsah jejího podnikání, její obrat, zisk apod.). V řízení dle žalobkyně bylo zjištěno, že z jednání, které jí bylo kladeno za vinu a ve kterém je spatřováno protiprávní jednání, měla žalobkyně tržbu ve výši 500 Kč. V napadeném rozhodnutí dle žalobkyně zcela absentuje úvaha, jak (a zda vůbec) žalovaná při vyměření správní sankce akcentovala ekonomickou situaci žalobkyně a jak (a zda vůbec) se žalovaná zabývala tím, že takto vyměřená sankce je sankcí pro žalobkyni likvidační, tedy nepřiměřeně přísnou. Dle žalobkyně v případě tak vysoké sankce musí žalovaná (a stejně tak inspektorát) naprosto precizně odůvodnit, proč bylo přistoupeno k vyměření pokuty, která žalobkyni jako podnikatelský subjekt zcela jednoznačně likviduje. V tomto směru považuje žalobkyně odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako odůvodnění rozhodnutí inspektorátu, za zcela nedostatečné. Úvaha o vyměření sankce musí v sobě obsahovat i hodnocení dopadu sankce na obviněného z přestupku a zamýšlený efekt takto vyměřené sankce. Tyto úvahy v napadeném rozhodnutí a stejně tak i v rozhodnutí inspektorátu zcela absentují, a proto dle žalobkyně stanovení výše sankce působí nahodile a není podepřeno správní úvahou, která by byla přezkoumatelná. Žalovaná tento nedostatek neodstranila ani v napadeném rozhodnutí, byť na základě přiznání relevance jedné z odvolacích námitek došlo ke snížení vyměřené sankce o 8 % oproti prvostupňovému rozhodnutí, nicméně ani tato skutečnost dle žalobkyně nemění nic na faktu, že výsledná výše vyměřené pokuty je likvidační, tudíž nepřiměřená.

6. Žalobkyně upozornila, že nepřiměřenost vyměřené sankce vzhledem k rozsahu a způsobu zavinění a jejím majetkovým poměrům namítala již v odvolání podaném proti rozhodnutí inspektorátu. Tyto námitky žalovaná v napadaném rozhodnutí nijak nereflektovala. Inspektorát v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že *„účetní závěrka za rok 2019 nebyla založena do sbírky listin obchodního rejstříku a lhůta pro založení účetní závěrky za rok 2020 dosud neuplynula“*. Pokud již inspektorát uvažoval o vyměření takto vysoké sankce, neměl dle žalobkyně postupovat tak, že neučinil žádné další aktivní úkony, aby zjistil alespoň v základních rozměrech majetkové poměry žalobkyně. Měl tak učinit např. výzvou žalobkyni k jejich doložení. Toto neučinil nejen inspektorát, ale ani žalovaná.
7. Dále žalobkyně namítala, že vyměřenou sankci považuje za likvidační, a tudíž odporující zákonu, navíc je takto vyměřená sankce v hrubém nepoměru k sankcím, které byly ve správních řízeních v inkriminovaném období vyměřovány jiným subjektům. Vyměřená pokuta 1 150 000 Kč odpovídá dle žalobkyně spíše penalizaci velkých obchodních řetězců či velkých institucí na kapitálovém trhu. Při vyměřování této sankce žalovaná nereflektovala, že žalobkyně je malým, pouze lokálně působícím subjektem se značně omezenou cílovou základnou a minimálním vlivem z hlediska šíření informací. Dle názoru žalobkyně žalovaná postupovala v rozporu s principem proporcionality, když na straně jedné nepřiměřeně akcentovala tvrzenou společenskou škodlivost jednání žalobkyně a na straně druhé zcela pominula jednak ten fakt, že se žalobkyně dopustila nedbalostního jednání, jednak šlo o jednání zcela ojedinělé a k porušení zákona došlo toliko v jednom jediném prokázaném případě.
8. To, že uložená sankce je nepřiměřeně přísná, je dle žalobkyně patrné při porovnání výše vyměřené správní sankce a ekonomických ukazatelů žalobkyně zveřejněných ve sbírce listin obchodního rejstříku. Z tohoto porovnání je zřejmé, že vyměřená sankce vysoce převyšuje žalobkyní dosažené tržby za rok 2020, když žalobkyně nedosahuje zisku. Z toho je patrné, že žalobkyně není schopna vyměřenou sankci uhradit, tudíž vyměřená sankce musí vést k ukončení činnosti žalobkyně jakožto podnikatelského subjektu. Takto vyměřená sankce je dle žalobkyně v rozporu s § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a taktéž s § 44 odst. 1 písm. c) téhož zákona.
9. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že v průběhu času, a to ještě před zahájením správního řízení, si uvědomila, že při nabídce jí distribuovaných produktů u ní došlo k pochybení, které v kontextu nastalé pandemické situace může působit jako jednání, které je v rozporu se zákonem, případně může být považováno za jednání nemorální. Nicméně žalobkyně nesouhlasí s posouzením obou správních orgánů, které jednání žalobkyně hodnotí jako jednání, kdy žalobkyně *„v bezprecedentní a náročné pandemické situaci zneužila závažným způsobem důvěřivost spotřebitelů“* (viz 8. strana napadeného rozhodnutí). A právě toto hodnocení mělo dle žalobkyně naprosto zásadní vliv na exemplární potrestání žalobkyně sankcí, která se naprosto vymyká zavedené správní praxi, jak dle žalobkyně vyplývá z případů zveřejňovaných samotnou žalovanou. Takovýto postup žalobkyně zcela odmítá, neboť je v rozporu se zákonem a zcela se vymyká volné správní úvaze, jak tuto správnímu orgánu přiznává zákon. I z proběhlého správního řízení naprosto jasně vyplývá, že žalobkyně nepostupovala v dané věci predátorsky, ale ve vlastní víře v sílu přírodních prostředků a alternativní postupy. Takto dle žalobkyně postupuje mnoho subjektů působících na trhu, a to i subjektů, které své produkty nabízejí formou televizní a rozhlasové reklamy, případně reklamy v tištěných médiích.

10. V závěru žaloby zopakovala žalobkyně, že napadené rozhodnutí a stejně tak i rozhodnutí inspektorátu jsou v rozporu s principem proporcionality. Z ustálené judikatury praxe správních soudů dle žalobkyně vyplývá, že ukládaná sankce (pokuta) nesmí mít likvidační charakter, což znamená, že nesmí vést k ukončení činnosti postihovaného subjektu (pokud není přímo zakazována správním rozhodnutím činnost, ke které je třeba veřejnoprávního oprávnění). Za likvidační charakter se dle žalobkyně považuje stav, který povede k ukončení činnosti postihovaného subjektu. Žalobkyně se po dobu své právní existence potýká se ztrátou, nicméně se jí prozatím vždy podařilo její ekonomický stav vybalancovat tak, že není dlužníkem v obchodních vztazích a ani není dlužníkem ve směru ke státu, kdy povinnosti vyplývající z daňových zákonů a zákonů o zdravotním pojištění a sociálním zabezpečení plní řádně. Povinné údaje žalobkyně zveřejňuje řádně ve sbírce listin obchodního rejstříku. Z těchto zveřejňovaných údajů je ekonomický stav žalobkyně zřejmý, a to jak do roku 2019, tak i v roce 2020. Zveřejněné údaje neposkytují žádný prostor pro úvahu, že by pokutu, která jí byla vyměřena, byla schopna uhradit. To platí dle žalobkyně i pro případ, že by jí byl umožněn splátkový režim, protože i tak by tato pokuta byla nesplacitelná v horizontu několika let. K sanování vyměřené pokuty nelze dle žalobkyně použít ani úvěr (poskytnut žádným bankovním subjektem nebude) a žalobkyně nedisponuje ani majetkem, který by bylo možno za tímto účelem zpeněžit. V případě zpeněžení majetku by ovšem nastala opakovaně stejná situace – ukončení činnosti. Ač žalovaná (a stejně i inspektorát) nepřistoupila v případě žalobkyně k rozhodnutí o ukončení její činnosti, má napadené rozhodnutí stejný efekt – povede k ukončení činnosti žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně upozornila na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, přičemž z uvedených rozhodnutí citovala pasáže týkající se zákazu likvidačních pokut a povinnosti správních orgánů zjišťovat osobní a majetkové poměry pachatelů správních deliktů za účelem stanovení přiměřené pokuty.

Vyjádření žalované

11. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaná nesouhlasila se žalobkyní, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, je přesvědčena, že napadené rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno a úvaha o výši sankce byla dostatečně popsána.
12. Žalovaná nadále zastává názor, že bylo třeba žalobkyni uložit vysokou pokutu v částce 1 150 000 Kč, neboť přestupky spáchané žalobkyní – zejména ty uvedené v bodě 2. rozhodnutí inspektorátu – jsou velmi závažné. Žalobkyně svými nekalými praktikami zneužila závažným způsobem důvěřivost spotřebitelů v bezprecedentní a náročné pandemické situaci. Spotřebitelé se mohli cítit zmateni, vystrašení a z žádných oficiálních zdrojů nepřicházela informace o léku či jiném řešení pandemie. Žalobkyně této situace využila a nabízela spotřebitelům „řešení“ v podobě ochrany před koronavirem prostřednictvím nabízených výrobků. Její tvrzení o ochraně před nemocí COVID-19 však nejsou pravdivá, jelikož neprokázala účinky výrobků, pročez žalovaná takové jednání považuje za vysoce závažné. Navíc se takto intenzivního porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik dopustila žalobkyně v době, kdy byl v České republice vyhlášen nouzový stav. Žalovaná si je vědoma vysoké částky uložené pokuty, i přesto však z důvodu veřejného zájmu na potrestání takto závažného jednání rozhodla o potvrzení převážné části pokuty.
13. K žalobní námitce, že v obdobných případech byly ukládány pokuty v mnohem nižších částkách než pokuta uložená žalobkyni, žalovaná uvedla, že nižší částky pokut (v řádech Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

desetitisíců či statisíců Kč) jsou v rozhodovací praxi České obchodní inspekce ukládány v mnohem méně závažných případech. V případě žalobkyně se však dle názoru žalované jedná o vysoce závažné porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik, a proto bylo na místě i uložení řádově vyšší pokuty.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu dle § 76 odst. 1 písm. a), tedy pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobkyně sice nesouhlasila s rozhodnutím bez jednání, nicméně za popsané situace byl její nesouhlas irelevantní.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
1. Soud shledal, že žalobní námitky nesměřovaly do uznání viny žalobkyně ze spáchání jednotlivých přestupků, nýbrž výhradně do výše uložené pokuty. V první řadě se soud zabýval žalobními námitkami zpochybňujícími přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kdy žalobkyně namítala, že inspektorát i žalovaná se ve svých rozhodnutích nezabývaly tím, zda uložená pokuta nebude pro žalobkyni likvidační, když ani nezjišťovaly majetkové poměry žalobkyně. Soud přisvědčuje žalobkyni, že ve vztahu k jejím majetkovým poměrům inspektorát na straně 29 rozhodnutí pouze konstatoval, že účetní závěrka za rok 2019 nebyla ke dni 23. 2. 2021 do sbírky listin obchodního rejstříku založena a že lhůta pro založení účetní závěrky za rok 2020 dosud neuplynula. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítala, že uložená pokuta je pro ni likvidační, poukázala na předběžné výsledky účetní závěrky za rok 2020 s tím, že měla obrát za celý rok ve výši 778 000 Kč a předběžně vykazuje ztrátu ve výši 351 000 Kč. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na straně 8 uvedla, že „obviněná sice namítá, že pokuta je nepřiměřeně vysoká vzhledem k okolnostem případu i k jejím majetkovým poměrům, odvolací správní orgán přesto zastává názor, že je obviněné třeba takto vysokou pokutu uložit. Přestupky spáchané obviněnou – zejména ty uvedené v bodě 2. rozhodnutí – jsou podle názoru odvolacího orgánu velmi závažné. (...) Odvolací správní orgán si je vědom vysoké částky uložené pokuty, i přesto však z důvodu veřejného zájmu na potrestání takto závažného jednání rozhodl o potvrzení převážné části pokuty. Odvolací správní orgán dodává, že vzhledem k vysoké závažnosti přestupků nelze přistoupit ke snížení pokuty na obviněnou navrhaných 50 000 Kč; taková částka je v rozhodovací praxi ČOI ukládána v mnohem méně závažných případech. Vůči subjektům, kterým byla v minulosti uložena pokuta v podobné výši za značně méně závažné přestupky, by Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

takto zásadní snížení pokuty v projednávaném případě nebylo spravedlivé a přiměřené, a došlo by k porušení zásad uvedených v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.“

2. Z údajů popsaných v předchozím odstavci je zřejmé, že správní orgány se vůbec nezabývaly otázkou, zda uložená pokuta bude pro žalobkyni likvidační a s tím souvisejícími majetkovými poměry žalobkyně. Soud proto zkoumal, zda správní orgány v posuzované věci měly povinnost posuzovat, zda uložená pokuta bude mít pro žalobkyni likvidační účinky, s čímž souvisí potřeba zjišťovat majetkové poměry žalobkyně.
3. Podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména*
 - a) k povaze a závažnosti přestupku,*
 - b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,*
 - c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,*
 - d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,*
 - e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,*
 - f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,*
 - g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,*
 - h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užítky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,*
 - i) u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.“*
4. Podle § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„povaha a závažnost přestupku je dána zejména*
 - a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen,*
 - b) významem a rozsahem následku přestupku,*
 - c) způsobem spáchání přestupku,*
 - d) okolnostmi spáchání přestupku,*
 - e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou,*
 - f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele,*
 - g) počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.“*
5. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“*
6. Soud konstatuje, že zákon o odpovědnosti za přestupky explicitně nestanoví povinnost zkoumat při určení výše pokuty majetkové poměry pachatele. Nicméně kritéria pro určení výše pokuty zakotvená v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou demonstrativní, přičemž podle § 44 odst. 1 písm. a) téhož zákona platí, že *„pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout“,* a podle § 44 odst. 1 písm. c) téhož zákona platí, že *„pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená*

dolní hranice sazby pokuty, jestliže pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná.“ V posuzované věci je stanovena právní úpravou pouze horní hranice sazby pokuty, a to 5 000 000 Kč dle § 24 odst. 14 písm. d) zákona na ochranu spotřebitele. Dolní hranice sazby pokuty je tedy 0 Kč, pročez využití citovaných ustanovení nepřichází v úvahu, avšak z citovaných ustanovení plyne dle názoru soudu implicitní povinnost správních orgánů přihlížet při určení výše pokuty k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku.

7. Nejvyšší správní soud v žalobkyní zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, uvedl, že *„likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. (...) V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlídnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžádají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“* Soud dodává, že citovaný judikát se primárně vztahuje k odpovědnosti podnikajících fyzických osob za jiné správní delikty, nicméně Nejvyšší správní soud v něm konstatoval i použitelnost jeho závěrů na právnické osoby s tím, že pojem *osobní a majetkové poměry* bude mít u právnických osob, jakožto subjektů konstruovaných na základě právní fikce, poněkud odlišný význam. V citovaném judikátu dokonce dovodil Nejvyšší správní soud možnost za výjimečných okolností rozhodnout o uložení likvidační pokuty právnické osobě, k čemuž zdejší soud dodává, že k uvedenému závěru dospěl Nejvyšší správní soud s ohledem na tehdy chybějící právní úpravu ohledně trestní odpovědnosti právnických osob. V současné době je tato oblast řešena zákonem č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o trestní odpovědnosti právnických osob“), přičemž zákon umožňuje uložení trestu zrušení právnické osoby, propadnutí majetku či zákazu činnosti. Soud tudíž dovozuje, že za současné právní úpravy platí zákaz ukládání likvidačních pokut právnickým osobám, jelikož lze jinými právními prostředky dle zákona o trestní odpovědnosti právnických osob zabránit právnickým osobám, které závažným způsobem porušují zákon, v jejich další činnosti.

8. Nejvyšší správní soud se ve zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, zabýval i otázkou, jakým způsobem je třeba postupovat při zkoumání osobních a majetkových poměrů pachatele správního deliktu, přičemž konstatoval, že správní orgány mají omezené možnosti při zjišťování majetkových poměrů pachatele s tím, že *„je tudíž třeba na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty za jiný správní delikt. Na straně druhé ovšem nelze opominout ani důkazní břemeno účastníka řízení, které i v řízení o jiném správním deliktu nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu.“*
9. Na základě výše uvedených skutečností přisvědčil soud žalobkyni, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v rozsahu stanovení sankce, jelikož správní orgány nezkoumaly výši uložené pokuty z hlediska její přiměřenosti ve vztahu k poměrům žalobkyně, když tyto poměry ani nezjišťovaly. Žalobkyně přitom v rámci svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítala likvidační charakter pokuty, přičemž poukázala na předběžnou účetní závěrku za rok 2020, dle které obrát žalobkyně za celý rok byl nižší než uložená pokuta, přičemž žalobkyně je ve ztrátě. Dle názoru soudu měla žalovaná pro účely vypořádání uvedené odvolací námitky zjistit majetkové poměry žalobkyně výše naznačeným způsobem, k čemuž však nedošlo. Z výše citované judikatury je patrné, že při zjišťování majetkových poměrů přestupce by měly správní orgány postupovat aktivně, nikoli pouze čekat, jaká tvrzení a jaké důkazy předloží přestupce, byť pochopitelně mohou správní orgány požadovat po přestupci součinnost, jejíž neposkytnutí jde k tíži přestupce. Žalovaná reagovala v napadeném rozhodnutí na předmětnou odvolací námitku pouze v tom smyslu, že pokuta je vysoká, protože žalobkyní spáchané přestupky byly závažné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není jasné, zda si byla žalovaná vědoma toho, že uložená pokuta může být pro žalobkyni likvidační a byla s tím pro ten případ srozuměna, nebo si žalovaná tuto skutečnost ani neuvědomila. Vzhledem k tomu, že žalovaná nezkoumala poměry žalobkyně, soud usuzuje, že žalovaná nemohla mít představu o účincích uložené pokuty na žalobkyni. Pokud by žalovaná sledovala pokutou, aby žalobkyně ukončila podnikatelskou činnost, měla by to žalovaná explicitně uvést do svého rozhodnutí. Avšak i v takovém případě by dle názoru soudu mělo předcházet zjištění poměrů pachatele přestupku (žalobkyně), neboť jen v takovém případě lze zvažovat, jaká výše pokuty bude pro žalobkyni citelná, resp. likvidační. Žalovaná nezjedнала nápravu v odvolacím řízení, aby zjistila majetkové poměry žalobkyně, a mohla tak stanovit přiměřenou pokutu. Soud podotýká, že úhrada pokuty se zpravidla vždy negativně odrazí v některé oblasti hospodaření pachatele přestupku (žalobkyně). Citelnost pokuty je jejím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zamýšleným účinkem, aby odradila pachatele přestupku od opakování porušení zákona. Jen tak může plnit funkci preventivní a represivní. Pokuta by tedy měla být pro žalobkyni citelná, nikoli však likvidační.

10. Soud shledal výše popsanou vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když žalovaná se nezabývala pro rozhodnutí podstatnou skutečností, což v daném případě byla otázka likvidačního charakteru uložené pokuty a s tím souvisejícími majetkovými poměry žalobkyně. Soud tedy shledal v tomto směru žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
11. Soud považoval za účelné se alespoň ve stručnosti vyjádřit k dalším žalobním námitkám, aniž by předjímal budoucí rozhodnutí žalované. Žalobkyně v dalších žalobních námitkách upozornila na nepřiměřenost uložené pokuty i vzhledem k rozsahu a způsobu zavinění a s ohledem na okolnosti případu, kdy zdůraznila, že se jednalo o nedbalostní zavinění, žalobkyně se nechovala predátorsky, nýbrž ve vlastní víře v účinky nabízených produktů, žalobkyně je lokálním podnikatelem s omezeným informačním dosahem.
12. K uvedeným námitkám soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalované, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaná správní uvážení nezneužila či zda je nepřekročila (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
13. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006-78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo je nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02). Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

14. S. ř. s. i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil, dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není **zjevně** nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97).
15. Soud při posuzování přiměřenosti žalobkyni uložené pokuty vyšel ze shora popsanych judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší žalobkyni udělené pokuty, a to zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupků. Shledal, že okolnostmi rozhodnými pro stanovení druhu a výše sankce žalobkyni se v souladu s kritérii stanovenými zákonem o odpovědnosti za přestupky podrobně a komplexně zabývá jak prvostupňové rozhodnutí (strany 27 až 29), tak jej doplňuje, resp. koriguje žalovaná v napadeném rozhodnutí (strany 8 až 10). Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností inspektorátem, korigované a doplněné žalovanou, není v daném případě zatíženo vadami s výjimkou výše vytýkaného pochybení, že se správní orgány nezabývaly likvidačním charakterem uložené pokuty. Žalobní námitky proti výši sankce spočívají především v žalobkyní akcentovaných okolnostech případu, kterými se žalovaná rovněž zabývala, avšak nepřikládala jim takovou váhu jako žalobkyně. Takovéto rozdílné pohledy žalobkyně a žalované nejsou ovšem dle výše zmiňované právní úpravy a judikatury důvodem k zásahu soudu formou zrušení rozhodnutí žalované pro nezákonnost. Případná zjevně nepřiměřená výše trestu (pokuty), která nepředstavuje vybočení z mezí správního uvážení či jeho zneužití, může být důvodem pro moderaci trestu soudem dle § 78 odst. 2 s. ř. s., což je institut vázaný na návrh žalobce v žalobě. V posuzované věci takový návrh nebyl v žalobě uplatněn, přičemž došlo ke zrušení rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost, a proto se soud otázkou moderace trestu nezabýval.
32. K žalobní námitce, že vyměřená sankce je v hrubém nepoměru k sankcím, které byly ve správních řízeních v inkriminovaném období vyměřovány jiným subjektům, přičemž dle žalobkyně uložená pokuta odpovídá spíše penalizaci velkých obchodních řetězců či velkých institucí na kapitálovém trhu, soud uvádí, že ze žalobní námitky plyne vědomost žalobkyně o výši sankcí (pokut) ukládaných Českou obchodní inspekcí, přičemž však

žalobkyně neupozornila v žalobě ani předtím v odvolání na žádná konkrétní rozhodnutí České obchodní inspekce na podporu svého tvrzení.

33. Obecně soud konstatuje, že zmíněná žalobní námitka implikuje porušení zásady legitimního očekávání a materiální rovnosti, přičemž podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly při stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119, ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014-33, či ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016-156). Vzhledem k tomu, že zmíněná žalobní námitka je zcela neurčitá, kdy žalobkyně nedoložila žádná referenční rozhodnutí pro porovnání s jejím případem, nepovažoval soud uvedenou námitku za důvodnou. Nicméně soud obecně dodává k zásadě rovnosti, že tuto rovnost je třeba chápat při zohlednění požadavků, že je třeba při určení výše pokuty přihlížet k poměrům pachatele přestupku, a že uložená pokuta má být citelná, ale nikoli likvidační. Dle názoru soudu tedy není porušením zásady rovnosti, pokud je uložena nižší pokuta za obdobné přestupky než v jiných případech, kdy nižší pokuta je odůvodněna osobními a majetkovými poměry pachatele přestupku (zákazem likvidační pokuty), protože s ohledem na rozdílné osobní a majetkové poměry různých přestupců může být citelnost sankce, z hlediska naplnění její preventivní a represivní funkce, pro různé přestupce stejná, byť výše pokut jsou rozdílné.
34. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobkyně podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož s tímto návrhem nebyla žalobkyně úspěšná, když její návrh byl zamítnut.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. prosince 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu